

אסיף עד לכאן

"ההישג הזה הוא ראשית שלכם". הנה משהו שאפשר לומר בוודאות: כל הסימנים מצביעים על כך שבתחילת שבוע הבא נזכה לראות את השבת החטופים. כל החיים, וכנראה רוב מכריע של החללים. בפעם אחת. וזאת כשידנו במובן הצבאי ללא ספק על העליונה. אני מקווה שכל משרת בצה"ל, בסדיר ובמילואים, בחובה ובקבע, יודע לומר לעצמו: אני אחד מחצי מיליון איש על מדים שזכו לקחת בזה חלק. אחד מחצי מיליון איש על מדים שבלעדיהם זה לא היה מתאפשר.

"בזכות לחץ צבאי משמעותי ותמרון קרקעי עוצמתי ואיכותי, אתם הלוחמים, הבאתם את התנאים להחזרתם של החטופים הביתה - המעשה הצבאי הביא להישג המדיני; ההישג הזה הוא ראשית שלכם", אמר הרמטכ"ל אתמול ללוחמים ברצועה, "ביום הזה, אני רואה למול עיני את הנופלים שלנו ואת הפצועים בגוף ובנפש - זה לא היה קורה בלעדיהם". כדאי שנזכור את זה, ונחזור על זה בשפתנו ובלשוננו בפני פקודינו, ובפני פצועינו, ובפני משפחת השכול של כל יחידה ויחידה. רגעי השמחה האלה של שיבת החטופים הם שלהם.

אנחנו עדיין בעיצומו של סוכות - חג האסיף. "אסוף את המעשים", נכתב בשיר ההוא. הנה האסיף שלנו: שני מסוקים שהקפיצו גדוד מבני מוסא לעוטף-איפשרו הסכם. מאות, אלפי לוחמים ומפקדים שנלחמו מבית לבית ביום האדור ההוא-איפשרו הסכם. צבא שהשיב את השליטה על העוטף תוך שלוש יממות. אוגדות בצפון שסיימו גיוס מילואים מהר יותר מכל תרגיל שאי פעם תורגל. צבא שיצא לתמרון שרבים לא האמינו בו, 20 יום אחרי השבעה באוקטובר. לבנון, סוריה, איראן, מרכבות א', ותחילתו של ב'. 735 ימי לחימה. ו-734 לילות-איפשרו את ההסכם הזה. פצועים בגוף ובנפש. חללים. חללים. משפחות ששילמו את המחיר הנורא מכל. גדי מוזס שמחבק את ארבל, רגע לפני השחרור ומזכיר לנו לאחר חזרתו שאנחנו "לא עייפי דרך כי אם מפלסי נתיב". מ"כ מאחת החטיבות, מסביר לאילנה דיין "הנה, זה דור הטיקטוק". אייל אשל, שליווה את אחותה של רוני ז"ל לגיוס, שנה אחרי שרוני נרצחה. סרן ר', ללא יד, שהתעקש לקצר את השיקום ולחזור לפקד. מאות מפקדים שנפצעו וחזרו ללחימה. אנשי טנ"א, פרמדיקיות. אינספור חיילים אלמונים במדים, בכל זרועות ואגפי הצבא - איפשרו הסכם.

זאת המשימה שלנו כמפקדים לעזור להם להבין את זה. כשייראו את המראות וישמעו את הקולות בשבוע הבא, יוכלו להסתכל על האח הקטן, הבן, בת הזוג, האמא-ולומר להם: "עבדתי בזה". "בזכותכם - בזכות כל טיפת זיעה שנטפה מכם בשנתיים האחרונות", אמר מג"ד אחד ללוחמיו לאחר היציאה מעזה; "הבאתם את הניצחון הזה". אומר הבוקר מג"ד אחר לגדוד שלו, "עכשיו יש לכם משימה לא פחות חשובה: תבשרו את הניצחון הזה בבית"; כמה חזק וכמה נכון. אני חושב שיש מקומות בצבא שהמסר הזה פחות מובן מאליו, פחות מדובר, ושיש לנו חיילים שחשוב שאנחנו נבשר להם את זה. שהם הביאו חלק מהניצחון.

איגרת קצין החינוך והנוער הראשי

"אין עם אֶשֶׁר יְסוּג מִחִפְּרֹת חַיָּיו"

אסיר עד לכאן

י"ח בתשרי התשפ"ו
10/10/2025

עֲבָדָה תְּקוּנָתוֹ. מה קורה עכשיו? משהו מסתיים? משהו מתחיל? משהו נמשך? גם וגם וגם. חלק מרכזי וחשוב במערכה הזו יגיע ככל הנראה בשבוע הבא לסיומו: החטופים יחזרו. לעבור ליד זה ולרוץ ישר ל"כן, אבל" זה דבר לא נכון רוחנית, פיקודית ומקצועית. שיבתם מאפשרת סגירה של פרק חשוב וחיוני במלחמה. בזה שחששנו שלא נצליח להגיע אליו. עכשיו מתחיל שלב חדש, אחר. זה טיבה של מערכה ארוכה. ביום שבו נחתם ההסכם שסיים את השלב ההוא במלחמה בצפון החל אתגר חדש-של אכיפת המציאות הבטחונית. זה שבמסגרתו צה"ל מתקן את הקונספציה שלו באופן יומיומי, ופועל על בסיס שגרת מדרום ומצפון לליטני. ביום בו קרס השלטון הסורי-הסתיים פרק, אך גם החל פרק חדש בו צה"ל משמיד את רוב היכולות הצבאיות של צבא סוריה, ופרק ארוך יותר בו צה"ל ממוקם מעבר לגבול כדי להבטיח את ביטחון גבולנו. היום האחרון של עם כלביא הוא גם היום הראשון של מערכה ארוכה ומתמשכת מול איראן והציר. כך גם מול חמאס. כשיושלמו 72 השעות המדוברות יחל שלב חדש. אם ללמוד מהעבר, הוא יהיה ארוך יותר, מורכב יותר, דינמי יותר, וצפוי פחות ממה שאפשר לנחש מהכתובים. הוא ידרוש מאיתנו יכולת של ריצה למרחקים ארוכים. כזו שלפעמים אנחנו שוכחים שיש לנו אותה. לדעתי יש מצב שאנחנו אפילו חתומים על הפטנט. בניגוד לדימוי העצמי של כאן ועכשיו וקוצר רוח-ההיסטוריה מראה שיש לנו יכולת מופלאה ואסטרטגית להתמודד עם אתגרים, להשתנות, ללמוד, להתאים את עצמנו, להסתגל, ולעשות את זה שוב ושוב לאורך מאות אלפי שנים. זה חלק מה-DNA שלנו כעם. הוא קשור ליחס לזיכרון, לזהות, לזמן, לתקווה. "זו המשמעות העמוקה ביותר של הלחימה שלנו – להפוך את העוצמה הצבאית לתקווה", אמר מח"ט ברשת הקשר ללוחמי ברגעי היציאה מהרצועה.

ומישהו כתב אתמול בטוויטר "עֲבָדָה תְּקוּנָתוֹ", ואת הרב זקס על תקווה ואופטימיות נראה שכולם כבר ציטטו לעייפה. תקווה, הוא אומר, שונה מאופטימיות בזה שמי שמקווה-פועל כדי לממש את התקווה הזו, ולא רק מאמין שמה שהוא טוב יקרה או לא יקרה. כלומר תקווה היא דבר שעובד. זה מה שהיא עושה. אם היא לא עובדת היא לא תקווה. תקווה הייתה ונותרה אחד המנועים החזקים ביותר של צה"ל ושל החברה הישראלית לאחר ה-7 באוקטובר. שנתיים לאחר מכן, צדק מי שכתב. באמת עֲבָדָה תְּקוּנָתוֹ.

"עשיתם את מדינת ישראל לטובה יותר". אמר בהמשך הדברים אותו המח"ט לאנשיו. אני חושב שהוא צודק. בעצם אני בטוח בכך. משרתי צה"ל בסדיר ובמילואים עשו את צה"ל טוב יותר בזכות השליחות שבהתייצבות-הן כמלש"בים והן כאנשי מילואים. הם עשו את צה"ל לטוב יותר בזכות המגוון האנושי שלהם. הם עשו את צה"ל לטוב יותר כי הם היו, ועדיין, דוגמא חיה ונושמת ללכידות ולרעות שאין שנייה לה. אבל הם גם הפכו את המדינה לטובה יותר. אם מחר המלחמה מסתיימת (והיא לא) מתקיימים כרגע בנגב המערבי ובקו העימות בצפון תנאים מיטביים לחזרת המפונים לבתיהם, בנוסף לאלה שבבר חזרו. ואני, הלוחם, המילואימניק, ההוא שיצא לקורס קצינים, זו שעשתה משמרת אחר משמרת בחמ"ל-אני חלק ממי שעשה גם את זה. וזה מסמל תקווה ותיקון, תקומה וצמיחה שעוד תהיה כאן. מי ששירת בשנתיים האחרונות בצה"ל-לקח חלק באיחוי, חיזק את הברית בינו לבין החברה שהוא חלק ממנה, וכן-עשה את המדינה לטובה יותר.

איגרת קצין החינוך והנוער הראשי

"אין עם אֲשֶׁר יִסּוּג מִחִפּוּרֹת חַיִּיו"

יש לנו עוד דרך ארוכה לצעוד בה. יידרשו מאיתנו התמדה, נחישות, ולא מעט תקווה.
"עֲקֻבוֹת הַסֶּעֱדָה הָיוּ בְּכָל מְקוֹם, כְּמוֹ צִלְלִים גְּדוֹלִים, כְּמוֹ עֲדִים אֱלִמִּים", כתבה רחל שפירא במלחמה
אחרת, בעידן אחר. "יִדְעֵנוּ שְׁצַפִּיָּה עוֹד דֶּרֶךְ אֶרֶבָה." ממשיך השיר.
[...] לֹאט לֹאט לְמַדְנוּ לְשׁוּב וּלְהִבָּחֵן בְּכַח הַמִּכְלָא שֶׁל הַחַיִּים

ועוד משהו שחשוב לי לומר למשרתי החיל ביום הזה.

בראש ובראשונה,
המחשבות והלב של כולנו עם משפחת נמרודי ועם תמיר, שנחטף ממת"ק עזה ביום ההוא וגורלו לוט
בערפל גם בשעות אלה ממש. ועם משפחת ברוך, ששכלה את עידן ז"ל, ושממתינה בכליון עיניים
להשבת גופתו של אחיו- סהר ברוך ז"ל.
אין מזור ואין נחמה.

ואחר כך, להיזכר שלכולנו יש מישהו. לרובנו יותר מאחד. חטוף. חטופה.
משפחה.

מראות שלא יוצאים מהראש מהלב.
אח, ללא הכרה, הפצוע הקשה ביותר של המלחמה הזו.
חברה קרובה שנרצחה.
אח תאום שנפל בקרב.
חיים שלמים, מסביבנו, ולא מעט מוות, שהולך איתנו.
וקצינות שעבדו לילות כימים, כשבמקביל המשפחה ללא ממ"ד, תחת אש.
וכשהחבר, בן הזוג, האבא- במילואים, בלחימה, ולא שמעת ממנו כבר שלושה ימים. וכל הודעה
מקפיצה.
והקצינה שקיבלה דרגות בסיום ההשלמה, עם רצועת הנשק של אהובה שנפל עוד בטרם יצאה
לקצונה, והם ארבעה איתה על המגרש. ההורים שלה, וההורים שלו.

אסיר עד לכאן

איגרת קצין החינוך והנוער הראשי

"אין עם אֶשֶׁר יִסּוֹג מִחֲפִירוֹת חַיּוֹ"

יש גם משא, משאות, שהם מתוקף תפקידנו.
קצינת החינוך שהיתה 72 שעות בסדוקה, מה-7 עד ה-9 באוקטובר.
קצינות החינוך של החטיבות, ויש כמה באלה- ששכלו מח"טים. ומג"דים. ומ"פים.
וזו שהיתה בחמ"ל, באוגדה, כל אותו היום. מתפקדת כחמליסטית, ואם ואחות.
וקצינת ההסברה שאוחזת בכל שיחה שהיא ניהלה עם המ"פ לאורך הסד"ח, ולפניו, והרבה אחריו. עד
שנפל בקרב.
וגל, ותום, ואביחי.
ומי שהיתה צריכה לכרוע על חוף הסליחה שוב ושוב, גם על מה שלא קשור אליה, ואיך יכלה לדעת,
ומי יכל לשער.
וכאב השבועות הראשונים המפגש עם המפונים, העקורים, השורדים- במלונות. הכעס, והקושי.
והאגרוף שהלם שוב ושוב עד שנפתח לכף יד.

בתוך כל הגדול והלאומי הזה שאנחנו נתונים בו. ובתוך מלחמה שבחזית שלה תמיד יהיו, ובצדק,
הלוחמים- אני רוצה לעצור ולזכור שכל אחד ואחת ממשרתי החיל נושא איתו משא מהיום ההוא
ומהמלחמה הזו. ברמה האישית, אבל לא פחות מזה ברמה המקצועית.
ולכל אחד ואחת ממשרתי החיל יש חלק בניצחון הזה.

יש עוד דרך ארוכה.
אבל גם קצת הגענו.

"אחר כך זָדַחָה הַשֶּׁמֶשׁ בְּרֶךְ וּבְרַחֲמִים", כפי שכתבה רחל שפירא.
"וְהַאִיכָה בְּאוֹר חֶדֶשׁ אֶת הָאִמָּה וְהַתְקַוָּה,
וְכָל מִי שֶׁהָיָה שָׁם בָּקָשׁ לוֹ נְחוּמִים
בְּחֶסֶד וּמִסִּידוֹת, סְלִיחָה וְאַהֲבָה."

איגרת קצין החינוך והנוער הראשי

"אין עם אֲשֶׁר יִסּוּג מִחִפְּרֵי חַיָּיו"